

АКТИВІЗАЦІЯ ІННОВАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ У РОЗВИТКУ РЕГІОНАЛЬНИХ СОЦІАЛЬНО- ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ

*С.Б. Колодинський, д.е.н., доцент
Одеська державна академія будівництва та архітектури
І.Г. Брітченко, д.е.н., доктор хабілітований,
професор кафедри економіки і технічних наук
Державний вищий навчальний заклад імені Станіслава
Тарновського м.Тарнобжег, Польща*

Важливим напрямком структурних зрушень передусім у виробничій сфері України є структурна перебудова, суттєвий перехід до зростання інтелектуальних, наукомістких галузей, ресурсозаощаджуваних та енергозберігаючих високоефективних сучасних технологій, використання досягнень науки та техніки. Для цього необхідно організаційну структуру інноваційного менеджменту поставити у відповідність до тих процесів, що протікають у виробничих сферах, досягти ідентичності та синхронності дій всіх структурних елементів соціально-економічної системи країни.

Управління здійснюється шляхом впливу на визначені фактори структурних схем, тобто на властивості та елементи об'єкта управління в цілому, властивості всіх складових елементів системи, їх зв'язки з іншими елементами даної системи, а також зв'язки об'єкта управління із зовнішнім середовищем. Сам процес впливу на ті чи інші фактори управління відноситься до складної сукупності інструментів - методів управління та ресурсів управління. Разом із тим, здатність регіональних інноваційних структур відтворювати, акумулювати та ефективно використовувати свої ресурси є такою категорією, яку можна віднести до факторів управління. Так як об'єкт управління інноваціями володіє якостями цілісності, зміна стану того чи іншого фактору під впливом управляючої дії, що призводить до зміни стану самого об'єкта управління – інновації, як в цілому, так і окремих її складових частин. Для спрощення процедури прийняття рішень в процесі управління

інноваціями, необхідно розчленити об'єкт управління на його структурні складові, але при умові не порушувати внутрішніх діалектичних зв'язків між його складовими елементами [1, С. 41-44].

Виходячи з вище сказаного, всяку регіональну науково-технічну виробничу систему можна представити як складну сукупність елементів, що здатна розчинятися на декілька менш складних об'єктів. Оскільки об'єкт управління представляє собою складну сукупність соціально-економічних та науково-технічних відносин, які створюють цілісну систему, для формування такого ж цілісного механізму управління такою системою необхідно виявляти не окремі фактори впливу, а всю комплексну систему факторів управління системою, різних за своїм походженням і складом інструментів. Склад і структура системи управління визначається на основі наступних принципів:

– системна множина факторів управління є образом об'єкту управління і його зовнішнього середовища;

– система факторів управління має зовнішню, внутрішню та ієрархічну структури: зовнішня структура відбиває взаємозв'язки внутрішніх та зовнішніх факторів, внутрішня структура відображає взаємозв'язки внутрішніх факторів між собою, ієрархічна структура – співпідпорядкованість усіх факторів;

– значимість факторів управління визначається цілями управління: для досягнення певної мети існує цілий ряд пріоритетних факторів [2, С. 3-7].

Необхідність активного інтеграційного поєднання факторів управління інноваціями в складну систему і активні форми їх менеджменту підтверджується дослідженнями та накопиченим досвідом світового менеджменту. Існує кілька моментів, що пояснюють складну ситуацію, що активізації інноваційного менеджменту в регіональних системах.

По-перше – направлення інновацій у виробничі системи із низькою ефективністю: коли організація виробництва знаходиться на низькому рівні, якість продукції низька, персонал не володіє достатньо високим рівне кваліфікації і не

несе відповідальності за виконану роботу, то навіть саме сучасне обладнання не забезпечить росту продуктивності праці та її ефективності.

По-друге – інновації, направлені у погано організоване виробництво не дають очікуваних результатів в силу створення декомпаративних умов їх співіснування і співставлення. Тільки після раціоналізації операцій усередині самої системи можна очікувати їх композиційного взаємоув'язування.

По-третє – інновації направляються як правило на втілення у виробництво праці та ресурсозберігаючих технологій, на скорочення витрат робочої сили, в той час як більш високу вагу мають безпосередньо матеріало- та фондозберігаючі технології при ефективній системі управління на базі комп'ютерної технології.

По-четверте – складне та гнучке виробниче обладнання використовується у свої більшості не за призначенням, а іноді там де можна задіяти менш коштовне та цінне устаткування.

Вказані доводи підтверджують думку про необхідність формування системи факторів управління науково-технічним розвитком виробництва та утворення ряду кращих, більш передбачуваних факторів, що узгодяться з визначеними цілями управління, тобто необхідно наряду з інноваціями формувати раціональні форми інноваційного менеджменту.

Список використаних джерел

1. Грищенко А.А. Логіко-історичні засади кардинальних економічних змін переходу до реконструктивного розвитку / Грищенко А.А. // Економіка України. – 2017. – №5-6. – С.39--57.
2. Паламарчук О.М. Сіткова організація підприємництва як чинник інноваційного розвитку економіки О.М.Паламарчук, Г.М. Паламарчук // Проблеми науки. – 2017. – №9. – С.2-7.